

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Institutio Vitæ Ad Exemplar Passionis Domini Et Salvatoris Nostri

Sgambata, Scipio

Dillingæ, 1686

Cap. II. Semel statuendum esse, cum Christo Vivere & Mori.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53753](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53753)

vita hominum trahere debeat, quæ una dies plus nobis profuit ad exemplum, quàm omnium veterum Sanctorum sæcula, omnes, quæ evolutæ sunt, aut evolventur, ætates.

CAPVT II.

Semel statuendum esse, cum Christo Vivere, & Mori.

Ioann. **E** *Amus & nos, & moriamur cum eo.*
II. v. 16. Hæc una debet esse vox nostrum omnium, Christi Domini Passionem contemplantium. In qua voce cum & nostræ salutis, & vitæ spiritualis initium, ac fundamentum sit positum, necesse est primum statuere, quid sit cum Christo vivere, & mori, deinde, quàm id sit Utile, Honestum, Delectabile, quo ad id strenuè suscipiendum adducamur, ostendere. Vivere, & Mori cum Christo dicemus eos, qui non modò in ijs, quæ præcepta sunt, Christum non relinquunt, sed nulla penitus in re velint aliter vitæ suæ cursum instituire, quàm ut Christus instituit, & ut
1. Ioan. verbis Apostoli Ioannis utamur, *sicut ipse*
2. v. 6. *ambu-*

ambulavit, & ipsi velint ambulare, nec ad dexteram deflectere, nec ad sinistram, vestigia vestigijs premere, & hoc facere, quod ab ipso factum intellexerint. Est etiam in vulgari hominum amicitia & societate mos hic, ut quidam se mutuò obstringant, ut unà vivere, & mori velint, nec alter ab alterius unquā sententia & familiaritate discedere: si tu diem atrum, noctem lucidam dixeris, ego idem affirmabo, si in ignem te immiseris, sequar, si alis sumptis in sublime te extuleris, ego quoque ales fiam. Sic illi solent suas inter se sodalitates & amicitias contrahere. Ita, qui cum Christo vivere & mori statuit, ille, quod Christus vile, abjectum & noxium judicavit, id semper ex animo contemnet ac fugiet, quod contrā magni aestimavit, quod elegit ac secutus est, id semper magni aestimabit, eliget ac sequetur, ac tum se beatiorē putabit, cūm similiorem Christo Domino viderit; tum miserio-rem, cūm ab ejus exemplis vestigijsque se agnoverit longiùs recessisse. Hoc est cum Christo vivere & mori. Jam verò, quàm id utile homini sit, nemo non

non

14 DE PASSIONE DOMINI.

non videt, cum in eo docuerimus vitam perfectionem esse positam. Sed quia nonnulli sunt, quibus pudor non est, ultro affirmare, nolle se esse perfectos, ostendendum est, eos de salute sua periclitari, qui nolint Christum Dominum intentè sequi, ejusque vestigijs inhærere. Nam cum Salutis, ac Vitæ arcta sit semita, paucique eam, ut ipse ait Salvator, inveniant, qui vagari volunt, & contemptis certis exploratisque vestigijs hinc inde pro arbitrio, ac libertate deflectere, ij, facile omninò aberrant, nec amplius viam, in quam redeant, vident. Itaque in re tanti momenti, in qua salus æterna agitur, velle nugari, & nescio cujus insanæ licentiæ dulcedine, certum iter ac rectum deserere, quid aliud est, quàm in æterni exitij periculû se præcipitem dare? Præterea negligenda non est ea quoque consideratio, eos, qui languida & vulgaria sequi volunt virtutis exempla & quibusdam popularibus, ut ita dicam, præceptionibus vitam informare, cujusmodi sunt, qui se dicunt nolle esse perfectos, & satis sibi esse, si servent divina mandata: eos, inquam, irritam Domini
beni-

benignitatem, supervacaneum & inutile beneficium reddere. Nam ut homines docerentur non esse blasphemii, non parricidæ, non adulteri, non raptores, ad id minimè necesse erat, è cœlo Deum ad hæc ima descendere, & se hominibus præbere visendum. Satis enim Religionem docebat Abrahamus, Observantiam in parentes Isaacus, Castimoniam Iosephus, alieni abstinentiam Elias. Vulgaris hæc probitas, quam Christianorum plerique sectantur, & quâ volunt esse contenti (grave dictu) etiam apud Ethnicos invenitur. Quorsum igitur Christus è cœlo venerit? Quorsum tam præclara ediderit perfectæ sanctitatis exempla? Quorsum docendo, ferendo, agendo præluxerit? si tam facile nobis licet ejus, nomen & cultum professis, alterius institutis vivere? Non te pudet, Christianus cum dici velis, & esse, non idem de divitijs sentire, quod Christus senserit, & quas ille spinas vocavit, tu rosas putes? Non confunderis, cum te Christi membrum esse dicis, à capitis tui sententia dissidere? & cum ille decreverit, beatos esse Pauperes, Mites, Lugentes, tu contra

contra

16 **DE PASSIONE DOMINI.**

contrà beatitudinem colloces in Opibus,
Potentia, Voluptate? Quale monstrum
est, in quo aliter manus, aut pes audet de
rebus judicare, quàm caput? Nónne capi-
tis sui sensu ac mente membra omnia
sentiunt, ac decernunt? Cur ergo tu, cùm
Christi membrum esse velis, aliter de hujus
vitæ rebus audes existimare, ac censere,
quàm Christus censeat? Jam verò, quàm
sit honestum, Vivere & Mori cum Chri-
sto, necesse non est, pluribus demonstrare.
Nemo enim ex ijs, qui aliter vivunt, non
facilè hoc sublimius esse fatetur, ac digni-
us, seque socordix, & negligentix dam-
nat, quòd, quæ potiora esse non dubitat,
recuset imitari. Video, inquit, meliora,
probòque, deteriora sequor. Sed quæ de-
mentia est, dignum se hujus imitationis
gloriâ non putare? quod dedecus & pro-
brum, hujus decoris, & laudis participa-
tione se spontè fraudare? Præsertim quòd
ij, qui ita loquuntur, non omnes ex igna-
va & vili face sunt, sed plerique è nobi-
litate selecta, è flore militiæ, è primis sa-
pientiæ vitæque civilis capitibus, quibus
omnibus persuasum est, nihil esse gloriæ
præ

præferendum, nullamque aut voluptatem, aut rerum copiam præ unius laudis studio habendam. Cur igitur, qui sic de honestate sentiunt, tam ignavè Christum sequi recusant? quod ut factu arduum, ita præ omnibus, quæ homines præstare possint, honorificum, gloriosum negare non possumus. An, si quis Regis sui vexillum secutus, in obvios hostes impavidus ruat, magni æstimandus est, si quis Christum, & Regem, & Deum, & omnia, pari alacritate sequatur, non est id quoque ei magnæ laudi dandum? Aut cur non æquè huius atque illius laudis ambitione ducuntur? Siquid animi, siquid roboris est ad ardua capeffenda, ad dura superanda, hæc ostendite. Deus vocat: Sequimini me, inquit, Officium ac fides in baptismo obstricta nos cogunt, Regem ac Ducem sequi. Præmium allicit, ut regnum cælorum inter primos ingrediamur, ne tumultu irruentium & prohibentium excludamur. Metus compellit, ne desertus à nobis iure nos deserat, & quicum vivere, ac mori noluimus, cum eo ne mortui quidem reperiamur. *Eamus & nos, & moriamur*

B

cum

cum eo. Una obstat res, una rem tantam turbat & præpedit difficultas. Injucundum est, sequi Christum, & hunc crucifixum. Insuavis est vita, quæ sub Crucis vexillo ducitur. At ego putabam, me cum viris loqui, apud quos pluris esset decus, & gloria fidei servatæ Duci suo, quàm levis & momentanea voluptas. Sed si voluptate ducimini, sempiternas inferorum pœnas cogitate, quas non facilè vitabitis, nisi Christum perfectè sequi semel statueritis. Verùm quia nec absens inferorum cruciatus multùm istos movet, tantùm præsentia cogitantes, & ipsi sibi, nescio qua confidentia, pollicentur, se ab ijs immunes evasuros, monendi sunt, nequaquam putare, jucundùm esse homini, ex sensu vivere, ex ratione autem vivere, non esse jucundum. Nam si homo ratione magis quàm sensu constet, quæ causa esse possit, cur jucundiora sint homini, quæ sensum alliciunt, quàm quæ sunt grata rationi? Imò cum ratio in homine una sit æterna, sublimis, domina, una denique hominem faciat, una de rebus judicet, ac decernat, quàm esset insanum, eam in bonum sensus præcia

præcipitem ruere, quod ipsa non percipit; sui verò boni, quò unò oblectatur & gaudet, vel oblivisci, vel, quod absurdus esset, id averfari, & horrere? Rationis autem quod aliud bonum est, quàm Virtus & Sapiencia, ac proinde Christus Dei Virtus, ac Dei Sapiencia? Quid ais? non esse jucundum sequi Christum? Non ita Petrus ajebat: *Domine quò ibimus? verba* Ioan. 6. v. 68. *vita eterna habes.* Non ita Petrum secuta tota sentit Ecclesia, quæ clamat assiduè, *Trahere me post te, curremus in odorem* Cant. 1. v. 4. *unguentorum tuorum.* Denique eò cogis, ut aut neges, Virtutem ac Sapienciam jucundam esse rationi; quod si dixeris, deprehenderis, eâ ipsâ, cujus gustum tam malè dijudicas, carere ratione: aut statuas, suis voluptatibus, suo bono carendum esse rationi, si sensui commodum non sit: quod erit dicere, Domino id non esse faciendum, quod servo non libuerit: aut quod est aptius exemplum, sessori frænum & calcaria habenti, eò esse eundem, quò suus equum impetus rapit, non quò res & opportunitas equitis poscat. Et tamen quàm non injucunda sit sensui vita ex virtute traducta, testantur

